

Stuurboord bakboord

Linda de Vries

Tijdens de groepsconsultaties krijg ik vaak te horen dat de pedagogisch medewerkers het lastig vinden om met de kinderen mee te spelen.

Op een ochtend ben ik aanwezig bij een locatie die opvang biedt voor kinderen waarvan de ouders bij de Koninklijke Marine werken. De pedagogisch medewerker die ik wil coachen is nog in gesprek met een ouder. Ik zie een meisje met een handtas om haar nek, ik ga naar haar toe en vraag haar waar ze naar toe gaat.

“Met de boot naar Texel” antwoordt ze. “Oké mag ik mee?” is mijn reactie. “Ja hoor zegt ze.”

Ik vraag waar de boot is en ze wijst naar de huishoek die in een hoek van de groepsruimte is. Nou, dan moeten we naar de haven, anders vaart de boot weg!

Direct sluiten zich andere kinderen bij ons aan en samen lopen we naar de huishoek. Allemaal aan boord en we gaan met zo'n zes kinderen in de huishoek.

Gooi de trossen los, zeg ik, en wie is er de kapitein? Meteen bieden twee kinderen zich aan. “Ik ben de kapitein.” “Ik ben ook de kapitein!” Wie gaat de boot varen? Een kapitein gaat denkbeeldig tegen de muur in de huishoek ronddraaiende bewegingen maken.

Een meisje heeft plaatsgenomen in een schommelstoel die in de huishoek staat. Ze schommelt heen en weer. Ik ga op de grond zitten en doe of ik sleutels omdraai en maak geluid alsof er een grote motor opstart. Direct worden mijn handelingen overgenomen en ook de geluiden die ik maak worden direct nagedaan. Varen we al? Oh, jee! wat gaat de boot heen en weer! De boot gaat deinen

(ik ga wieg met mijn bovenlichaam heen en weer).

We gaan van links, dat is bakboord, naar rechts, dat is stuurboord. Deze bewegingen worden ook overgenomen. Kunnen we Texel al zien? Zijn we al bij het eiland? Kijk eens door de patrijspoortjes. De huishoek heeft kleine ronde raampjes.

Oh, de boot gaat wel heel erg heen en weer. Ik word zeeziek! Ik moet spugen! Ik pak een leeg plastic bakje uit de huishoek en doe net alsof ik moet spugen. Een jongetje imiteert direct mijn handelingen. Een ander jongetje pakt nog een bakje voor mij.

De pedagogisch medewerker van de groep is in de huishoek komen zitten en gaat ook heen en weer bewegen. Ondertussen blijft de kapitein in zijn rol en draait aan een denkbeeldig stuur.

Alle kinderen zijn betrokken en doen mijn handelingen na of observeren.

Na een poosje zeg ik: “Ja ik zie het eiland Texel. We zijn er! Aanmeren, gooi het anker uit!”

Ik reflecteer op wat we allemaal in de boot gedaan hebben (deinen, bakboord, stuurboord, spugen, uit de patrijspoorten gekeken).

Ik zeg als ik uit stap dat ik de kade op ga en vraag wie er mee gaat. De kinderen blijven in de huishoek en de kapitein staat nog steeds te sturen. Oké, dan varen jullie verder. De kinderen blijven nog even in de huishoek spelen om daarna er allemaal uit te komen en zich te verspreiden over de groepsruimte. Zo is er spontaan een rollenspel ontstaan waarin ik nieuwe elementen heb toegevoegd en veel nieuwe woorden en begrippen benoemd heb. Zomaar, omdat ik vraag waar een meisje met een handtasje naartoe gaat. Vaak krijg je het op een presenteerblaadje aangeboden. Als ik de locatie verlaat zie ik buiten twee kinderen aan een picknick tafel zitten; ze roeren in een echte pan met een laagje zand erin. Ik kan het niet laten: “Wat eten we vandaag?”...

Linda de Vries is werkzaam als pedagogisch medewerker bij Stichting Kinderopvang Den Helder Texel en Startblokken coach.